

BEN VE KARDEŞLERİM¹

Prof.Dr. Mehmet Zeki AYDIN

Biz üç kardeşiz. Hepimiz aynı okula beraber gidiyoruz. Ablam benden iki yaş büyük ve 6.sınıfa gidiyor. Küçük kardeşim ise benden 5 yaş küçük ve ana sınıfına gidiyor. Ben okula gitmeden önce ablam okula başlamıştı. O zaman bazen annem, bazen babam, ablamı okula götürüp getiriyorlardı. Şimdi kendimiz okula gidip gelebiliyoruz. Küçük kardeşim, tek başına okula gidip gelemez. Ablam ve ben, kardeşimi sınıfına kadar götürüyoruz.

Bazı arkadaşlarımızın kardeşleri yok, ama arkadaşları var. Arkadaşım Ali'nin üvey kardeşi var. Onlar kendi aralarında çok iyi anlaşılıyorlar. Biz üç kardeş olarak çok iyi geçiniyoruz. Ablam, bana sürekli yardımcı olur. Ben, bilemediğim derslerimde ondan yardım isterim. Aynı şekilde, ben de küçük kardeşime yardımcı olurum.

Biz üç kardeş, mutlu olabilmek için, birbirimizle iyi geçinmemiz gerektiğini biliyoruz. Bazen, küçük kardeşim mızıkçılık yapıyor ve sadece kendi istediğinin yapılmasını istiyor. Biz, o henüz küçük olduğu için paylaşmayı bilmiyor, diyerek onu güzellikle yatıştırıyoruz. Bu durumu görünce ben de, evde her şeyin benim istediğim gibi olamayacağını kabul ediyorum. Bu nedenle, ablamı ve kardeşimi gereksiz yere kıskanmıyorum. Zaten biz kardeşiz, birbirimizi kıskanmamız için bir neden yok. Bazen bende, ablam ya da küçük kardeşime karşı kıskançlık duyguları oluşuyor. O zaman, gereksiz yere huysuzluk yapıyorum. Ancak sonradan düşündüğümde, bu kıskançlığın herkese ve en çok da bana zarar verdiğini görüyorum. Küçük kardeşim, ara sıra beni ve ablamı annem veya babama karşı kıskanıyor. Onların sadece kendisini sevmesini bekliyor. Kardeşim küçük olduğu için doğal olarak daha çok ilgiye ihtiyacı var. Annem babam da bunun için onunla daha fazla ilgileniyorlar. Çünkü hiçbir anne ve baba çocukları arasında ayırım yapmaz. Bazen bir çocuğa fazla ilgi göstermelerini biz yanlış anlıyoruz. Zannediyoruz ki, annem babam onu çok seviyor, beni daha az seviyor. Ben bunun böyle olmadığını biliyorum. Çünkü, en küçükler daha fazla ilgiye muhtaçtırlar.

Ablamın ve kardeşimin sevinçleri, beni de sevindiriyor. Onları üzüntülü görünce ben de üzülüyorum. Biz üç kardeş olarak birbirimizi çok seviyoruz. Birimizin ihtiyacı olduğu zaman, hepimiz ona yardımcı oluyoruz. Çünkü, biz bir aileyiz. Aile içinde iyi bir iletişim kurabilirsek, hepimiz daha iyi anlaşır, daha mutlu oluruz.

---

¹ Bu yazı, **Diyanet Çocuk**, Temmuz 2004, sayı:288 (ss.6-7) da yayımlanmıştır.